

βρέχων αὐτόν) Μῆλ. Ἀβούτηχτον ἐπιγα τὴν καῖβεν (ἄβ. ἔπια τὸν καφέν) Κερασ. Τόπος ἀβούτ-τητος (μέρος θαλάσσης, ὅπου δὲν κατεδύθη τις διὰ κολύμβημα ἢ ἄλλην αἰτίαν) Σύμ. || Φρ. *Ἡῶσαν τὰ ἀβούτ-τητα* (ἐν τῇ σπογγαλιείᾳ ἐπὶ πυθμένος ἀνεκμεταλλεύτου θαλάσσης) Σύμ.

ἄβουτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄβουτ-τος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτῶ*, παρ' ὃ καὶ *βουτ-τῶ*.

Ὁ μὴ ἱκανὸς εἰς τὸ βούτημα, ὁ ἀνίκανος πρὸς κατάδυσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ δύτου σπογγαλιέως.

ἄβουτούλωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτουλώω*.

Ὁ μὴ μεστωμένος, ἄωρος, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν: *Δὲν τρώεται τ' ἀραποσίτι, εἴν' ἀκόμη ἄβουτούλωτο*.

ἄβουτύρωτος ἐπίθ. Κρήτ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτυρώω*.

Ὁ μὴ ἔχων βούτυρον, ὁ μὴ ἡρτυμένος ἢ ἀλειμμένος διὰ βουτύρου ἐνθ' ἄν.: *Ἀβουτύρωτο φαεῖ Κρήτ. Φέττα ἄβουτύρωτη αὐτόθι*.

Ἀβραάμ ὁ, σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Ἀβραάμ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἀβράμ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Δημητσάν. Μεσσ.) κ. ἄ. Ἀβράμης Μεγίστ. Ἀβράμος Πελοπν. (Οἶν.) Θηλ. Ἀβράμη ἢ, Σάμ.

Ἐβρ. Ἀβραάμ. Τὸ Ἀβράμ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου Ἐβρ. τύπ. Ἀβραμ (Π. Δ. Γέν. 14, 12-14), ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀβραάμ διὰ συγχωνεύσεως τῶν δύο α. Τὸ θηλ. Ἀβράμη κατ' ἄλλα ὄν. παιδιῶν.

1) Ὁ ἀρχαιότατος γενάρχης τῶν Ἑβραίων ἀναφερόμενος ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Γενέσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ ὁποῦν τὸ ὄνομα διὰ τὴν συχνοτάτην μνησίαν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ τῇ καθόλου ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ προσέλαβε τὴν σημ. ὀνόματος ἀνθρώπου εἰς ἄκρον εὐλογηθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ εὐδοκμήσαντος ἐνθ' ἄν.: *Τοῦ παιδίων τὰ ἱρία 'ς σὸν κόλπον τ' Ἀβραάμ θὰ πάγ'νε* (τῶν παιδιῶν αἱ ψυχαὶ θὰ πάγουν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, δηλ. εἰς τὸν παράδεισον. Πβ. Λουκ. Εὐαγγ. 16, 23 «Ὁρᾷ Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ») Τραπ. || Φρ. *Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀβραάμ* (ἐπὶ παλαιωτάτων γεγονότων καὶ πραγμάτων) Πελοπν. (Λακων.) *Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ* (ἐπὶ ἐνάρξεως φυλάξεως καὶ ἀνιάρξεως διηγήσεως. Πβ. Ματθ. Εὐαγγ. 1, 2) Δημητσάν. *Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ τ' ἀγαθὰ-τὰ καλὰ!* (εὐχὴ) πολλαχ. *Τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ τὰ ἀγαθὰ νὰ κάνῃς-νὰ 'χῃς!* πολλαχ. *Τ' Ἀβράμη τὰ καλὰ νὰ δῇς!* Μεγίστ. *Τ' Ἀβράμ τ' ἀγαθὰ!* (δηλ. νὰ κάνῃς ἢ νὰ ἔχῃς) Ἀρχαδ.Κρήτ. || Ἀσμ.

Χίμα καλῶς ὥρίσατε 'ς τοῦ φίλου μας τὸ σπίτι πῶχει τ' Ἀβραάμ τὰ καλὰ, τίποτε δὲν τοῦ λείπει

Πάρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον, ἐπών. καὶ τοπων. πολλαχ.

2) Τὸ θηλ. παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖκται σχηματίζουν κύκλον, πλὴν δύο, ὧν ὁ μὲν μένει ἐντὸς αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐκτός. Κατόπιν τῶν τυπικῶν ἀμοιβαίων ἐρωτήσεων αὐτῶν «νὰ μῶ;» καὶ «νὰ βῶ;» ἐξέρχεται ὁ πρῶτος καὶ καταδιώκει τὸν ἄλλον τρέχοντα περὶ τὸν κύκλον καὶ κτυπᾷ αὐτόν διὰ τῆς παλάμης, ὅταν τὸν καταφθάσῃ. Οὗτος διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ καλεῖ ὀνομαστικῶς ἓνα ἐκ τῶν ἄλλων τῶν σχηματι-

ζόντων τὸν κύκλον, ὅστις ἀρχίζει νὰ καταδιώκῃ τὸν τέως καταδιώκοντα, ἐνῶ ὁ καταδιωκόμενος καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἐκ τοῦ κύκλου ἀποχωρήσαντος. Οὕτως ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιὰ.

ἄβραδάγαστα ἐπίρρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβραδάγαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ βραδυνάσει ἐνθ' ἄν.: *Ἀβραδάγαστα 'ν' ἀκόμα Ἀπύρανθ*.

ἄβραδάγαστος ἐπίθ. Ἰων. (Σμύρν.) Κάρπ. Πελοπν. (Λακων.) ἄβραδάστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἄβραδάγας Πελοπν. (Ἡλ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ρ. *βραδυνάζω*.

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἐσπέρας, ὁ μὴ προλαβὼν νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν ἐνθ' ἄν.: *Ἀβραδάστοι ἔρθαμε* (ἤλθομεν προτοῦ βραδυνάσῃ) Τραπ. || Φρ. *Ὡ τὸν ἄβραδάστο!* (ὡ ποῦ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸ βράδυ, ἤτοι νὰ ἀποθάνῃ πρὶν βραδυνάσῃ! Ἀρὰ) Κάρπ. *Ἀβραδάστος νὰ 'σαι!* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σμύρν. *Νὰ μὴ τὸν εὔρῃ ὁ χρόνος τὸν ἄβραδάγα!* (σύμφυρ. δύο ἄρῶν, νὰ μὴ τὸν εὔρῃ ὁ χρόνος! καὶ τὸν ἄβραδάγα!) Σουδεν. (Συνών. ἄβραδυνωτος. Πβ. ἀχρόνιστος.) || Φρ. *Ἀβραδάστα μερε* (ἡμέρα ἀποφράς) Κάρπ. Ἀντίθ. *νύχτα ἀξημέρωτη*.

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβραδάγους τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἄβραδυνωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βραδυνώω*.

Ὁ μὴ φθάνων εἰς τὸ βράδυ, ὁ μὴ προλαμβάνων νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν: Φρ. *Ὡ τὸν ἄβραδυνωτο ποῦ νὰ μὴ βραδυνώσῃ!* (ν' ἀποθάνῃ πρὶν βραδυνάσῃ. Ἀρὰ) Μάν. *Ὡ τὸν ἄβραδυνωτο!* Λακων. Συνών. ἄβραδυστος.

ἄβρακος ἐπίθ. Βάρν. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἡλ. Πάτρ.) κ. ἄ. ἄβρακος Ἡπ. Θεσσ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *βράκα, βρακί*.

Ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ φορῶν βρακί καὶ μεταφ. ὁ πάμπτωχος ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἀπόχτησ' ὁ ἄβρακος βρακί, | κάθε ὥρα καὶ τὸ λύ'

(ἐπὶ τοῦ ἀνικάνου νὰ κάμῃ τὴν προσήκουσαν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας ἢ τοῦ πλούτου καὶ ἐπιδεικνύοντος αὐτὸν πανταχοῦ) Ἡπ. *Ἀβρακος βρακί σὰν εἶδε; ἀπὸ τῆ χαρά του ἐχέστη* Κέρκ. Πβ. ἄβρακωτος 1. Συνών. ξεβρακωτος.

ἄβρακωτῖνα ἢ, Πόντ. (Οἶν.) ἄβρακωτῖνα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβρακωτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῖνα.

Ἡ στερουμένη ἢ ἡ μὴ φοροῦσα βρακί, ἐμπαικτικῶς ἐνθ' ἄν.: *Μουρὴ ἄβρακωτῖνα, δὲ ἀρέϊσι κονμμάτ'!* Ἰμβρ. Συνών. ξεβρακωτῖνα.

ἄβρακωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Βιθυν. Κάρπ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Σύμ. Χίος κ. ἄ. ἄβρακωτους Ἡπ. Μακεδ. ἄβρακωτο Καππ. (Ἀραβάν.) ἀναβρακωτος Κύπρ. Χίος.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄβρακωτος. Ὁ τύπ. ἀναβρακωτος καὶ παρὰ Μαχαιρ. 157 (ἐκδ. Miller-Sathas) «ἠῦρεν τον τυλιμένον τὸ αἷμαν του, ἀναβρακωτον καὶ κομμοκέφαλον»

1) Ὁ μὴ βρακωμένος, ὁ μὴ ἔχων ἢ ὁ μὴ φορῶν βρακί Ἀθῆν. Βιθυν. Ἡπ. Καππ. (Ἀραβάν.) Κάμπ. Κύπρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἄ.) Σύμ. Χίος κ. ἄ.: Ἀβράκωτος κάεται (κάθεται) Σύμ. Ἔλυσεν ἡ βράκα του ἰθαὶ παρπατεῖ ἀναβράκωτος Κύπρ. Μόλις ἀσκώθηκ' ἀπὸ τὸ κρεββάτι κ' εἶμαι ἀβράκωτος Παξ. || Φρ. Ἀβράκωτος κῶλος (ἐπὶ εὐτελοῦς καὶ χυδαίου ἀνθρώπου) Καλάβρυτ. || Παροιμ. Ἡ γραῖα ἔμαθεν ἀβράκωτος καὶ βρακωμέντος ντρέπεται (ἐπὶ τοῦ συνηθισαντός τι κακῶς καὶ μὴ θέλοντος νὰ μεταδιδασχθῇ) Τραπ. κ. ἄ. Πβ. ἀβρακωτῖνα. Ἀβράκωτος βρακώθηκε κ' ἐλοχαχάρισε (ἐγέλασε θορυβωδῶς. Ἐπὶ νεοπλούτου μεγαλαυχούντος) Κάμπ. Ἀναβράκωτος ἔβαλε βρακί καὶ πρὶν τὸ βάλλῃ ἐχέστη Χίος. Πβ. ἀβρακος, Συνών. ξεβράκωτος. 2) Μεταφ. εὐτελής, χυδαῖος Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ. ἄ.): Ἀβράκωτη γυναῖκα - νύφη - φαμίλια - γενεὰ Καλάβρυτ. Αὐτὸν τὸν ἀβράκωτο βροῆκες νὰ σοῦ κἀνῃ τὴ δουλειά! αὐτόθι.

Ἀβραμικός ὁ, Κέρκ. Σῦρ. Ἀβραμικός Κέρκ.

Τὸ Ἑβρ. ὄν. *Avramico*.

1) Ἑβραῖος (συνεκδ. ἀπὸ τοῦ πρώτου πατριάρχου καὶ γενάρχου τῶν Ἑβραίων Ἀβραάμ. Ἡ λ. σκωπτική) Κέρκ.

2) Μεταφ. φιλάργυρος (ὡς φιλάργυροι χαρακτηρίζονται γενικῶς ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι, ὁ περιορισμὸς δὲ τῆς σημ. εἰς ἓν ὄν. κατὰ τὸ σχῆμα κατ' ἐξοχήν) Σῦρ.

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβραμικ-κον τοπων. Κύπρ.

ἀβραμυλᾶ ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) Κέρκ. Κρήτ. κ. ἄ. — Λεξ. Λάσινδ. Περίδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἀβράμυλο κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν.

Εἶδος ἀγριοδαμασκηγεᾶς, ἡ προύμνη ἡ ἐμβολιαζομένη (*prunus insititia*). Ἰδ. ΘΧελδράιχ 30. Συνών. ἀγριοκορομηλεᾶ, ἀγριοπορνυλλεᾶ. [*]

ἀβράμυλο τό, βράβυλο Λεξ. Αἰν. γραβ'λον Ἡπ. (Πωγών.) δράβυλο Κρήτ. ἀβράμυλο Δαρδαν. Ἡπ. Θράκ. κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. βράβυλον) | Περίδ. Βυζ. ἀβράμ'λο Θράκ. (Γέν.) ἀβράμ'λον Ἡπ. Μακεδ. ἀβρόμυλον Κύπρ. ἀβράμπουλο Προπ. (Κύζ.) ἀγράμπουλον Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὗς. βράβυλον. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ κατ' ἀνομ. πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 285. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀβραμυλεᾶς ἐνθ' ἀν.: Παροιμ. φρ. Ἀγράμπουλον κοκκύμελον (ἐπὶ τοῦ στύγνου τὴν ὕψιν. Μεταφ. ἐκ τῆς δριμύτητος τοῦ καρποῦ) Κερασ. Συνών. βραβύλι, βραβουλίτσα. [**]

ἀβρασιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀβρασία Πόντ. (Κερασ.) ἀβρασίγμα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βράζω, ἔβρασα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ βραδύτης εἰς τὴν βράσιν, τὴν ζέσιν Πόντ. (Κερασ.): Φρ. Ἡ ἀβρασία ἐπιάσεν αὐτο (ἡ ἀβρ. τὸ ἐπίασε, ἦτοι ἀργεῖ νὰ βράσῃ ἢ δὲν θὰ βράσῃ ποτέ. Ἐπὶ φαγητοῦ δυσκόλως ψηνομένου) Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Σομ. 2) Μεταφ. ἔλλειψις χάριτος, ἐπιτολαιότης ἀνθρώπου (ἐκ μεταφ. τῆς σημ. τοῦ ἀγεύστου φαγητοῦ, ὅπερ εἶναι τοιοῦτον, διότι δὲν ἐψήθη καλῶς) Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀβραστος Β 3.

ἄβραστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄβραστους βόρ. ιδιώμ. ἄβραστε Τσακων. ἀνάβραστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βράζω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ βρασμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Νερὸ - γάλα ἄβραστο κοιν. Ἀβραστον γάλαν Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ. β) Ὁ μὴ ψηθεὶς διὰ ἐπαρκοῦς βράσεως, ἐπὶ τροφῶν ἐν γένει κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Κρέας - ψάρι - φαγεῖ ἄβραστο. Κολοκύνθη - κουκκιά - ρεβίθια - φασόλια - χόρτα ἄβραστα. Φακὴ ἄβραστη κοιν. Συνών. ἀβραστωτός. γ) Ὁ δυσκόλως βράζων, ὁ δυσκόλως ψηνόμενος Στερελλ. (Βοιωτ.) κ. ἄ.: Ἀβραστα κουκκιά Βοιωτ. Συνών. ἀνάψανος, κακόβραστος, κακόψητος. 2) Ὁ μὴ ἐπαρκῶς ὀπτηθεὶς, ὁμός, ἐπὶ ἄρτου Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ψωμί ἄβραστο Πελοπν. (Λακων.) Πίττα ἄβραστ' Αἰτωλ. 3) Συνεκδ. ὁ μὴ ὑποστάς ζύμωσιν, ἐπὶ τοῦ γλεύκους Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Ἀβραστος μοῦστος Ἀρκαδ. Ἀβραστους εἶνι οὐ μοῦστους Αἰτωλ. 4) Οὗς. ἡ βραδύτης περὶ τὴν βράσιν, περὶ τὴν ζέσιν Πόντ. (Κερασ.) Σῦρ. (Ἑρμούπ.): Φρ. Τὸ φαεῖ ἔχει τὸν ἄβραστο (δὲν βράζει εὐκόλως) Σῦρ. Ἀβραστον ἐπιάσεν αὐτο (ὁ ἄβρ. τὸ ἐπίασε, δηλ. τὸ φαγεῖ, δὲν βράζει) Κερασ.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἐξησκημένος καλῶς εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ μὴ συνηθισμένος νὰ ἐργάζεται, νωθρός, ὀκνηρός Κρήτ. Συνών. ἀκαμάτης, ἀψητος, ὁμός, ἀντίθ. φρ. εἶναι ψημένος 'ς τὴ δουλειά. 2) Δειλός, ἀνανδρὸς (τοῦ ὁποίου δηλ. δὲν βράζει τὸ αἷμα) Κρήτ.: Εἶν' ἄβραστος, τὸν βρίζεις καὶ δὲ θυμώνει. Συνών. νερόβραστος. 3) Ἀηδής, ἐπιτόλαιος (ἐκ μεταφ. τοῦ ἀβράστου φαγητοῦ, τὸ ὅποιον ἔχει γεῦσιν ἀηδῆ) Κυκλ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀβραστος ἀνθρωπος! Κυκλ. Χαλδ. Πβ. ἀβρασιὰ 2. Συνών. σαχλός.

ἀβραστωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβραστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ μὴ τελείως ψημένος διὰ ἐπαρκοῦς βράσεως: Φαεῖν ἀβραστωτόν. Συνών. ἄβραστος Α 1 β.

ἀβράσωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀβράδωτος Πόντ. (Τραπ.) ἀβράδωτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βρασώνω.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς βράσεως, ἦτοι τῆς νόσου εὐλογίας, ἐνθ' ἀν.: Ὁλὰ τὰ παιδία 'τ' ἐβρασώσαν καὶ 'τ' ἐναν ἐπέμ' νεν ἀβράσωτον Χαλδ. Συνών. ἀβλόγιαστος, ἀντίθ. βλογιασμένος.

ἀβράχνιαστος ἐπίθ. Ἀθῆν. Κυκλ. Παξ. κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄκερχνος).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βραχνιάζω.

Ὁ μὴ πάσχων ἀπὸ βραχνάδα προερχομένην ἀπὸ κρυολόγημα τοῦ λαιμοῦ ἢ ἄλλην αἰτίαν ἐνθ' ἀν.: Πέρασε ὁ λαιμός μου, εἶμαι πρὸ ἀβράχνιαστος Ἀθῆν. Κυκλ. Ἐοῦ, παιδί μου, κάνεις γὰρ τενῶρος, τόσες ὥρες μιλεῖς κ' εἶσαι ἀβράχνιαστος Παξ.

